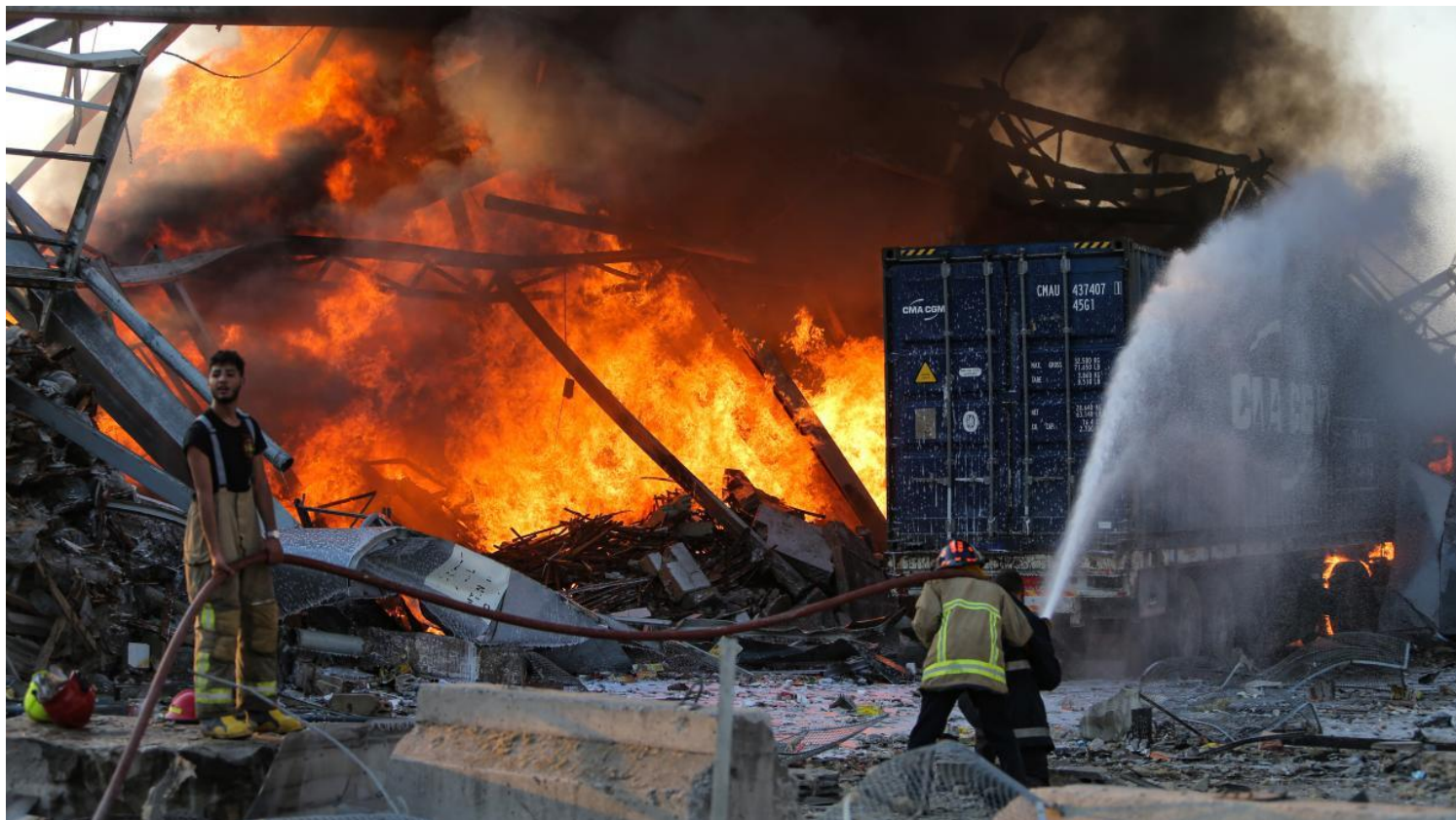

Noodkreet uit Beiroet!

Ramp, na ramp, na ramp

• VERWOESTENDE EXPLOSIE

Deze 4 augustus rond 18.00 uur wordt Beiroet verwoest. Het dodental is gestegen tot 130 en er zijn rond de 5.000 gewonden. Ziekenhuizen zijn overvol en de haven onbruikbaar.

• RAMPZALIGE ECONOMIE

De Libanese economie zit aan de grond, de inflatie is rond de 400%, werkloosheid 50%, spaargelden zijn in rook opgegaan, banken zijn nog niet failliet.

• SPOOKREGERING

Onzorgvuldig bestuur blokkeert iedere oplossing, de Staat is volledig verlamd. De afgelopen maanden zijn het alleen particuliere solidariteit en buitenlandse hulp die het land ervan weerhouden om in de afgrond te storten.

• RECORD ARMOEDE

45% van de bevolking leeft onder de armoedegrens, salarissen worden niet meer uitbetaald, mensen kunnen niet meer in hun primaire levensbehoefte voorzien.

• COVID19 LOOPT UIT DE HAND

Met dit alles explodeert de corona pandemie en is de gezondheidszorg overbelast.

SOS Libanon

Sinds meer dan 15 jaar biedt de Zwitserse vereniging Elias met vrijwilligers hulp aan de armsten van Libanon, via een actief netwerk ter plaatse.

'Dit jaar nog hebben we dankzij edelmoedige gevers tienduizenden dollars naar Libanon kunnen sturen om scholen, weeshuizen, opvangcentra e.d. in stand te houden.'

Door de huidige ramp worden we gedwongen onze hulpactie heel dringend op te schalen. We starten een speciale hulpactie om nog meer geld bijeen te brengen.

Wie zich door de recente gebeurtenissen geraakt voelt kan samen met ons iets doen voor dit land dat al aan zoveel martelingen heeft blootgestaan.

Heel hartelijk dank.'

Yves Tabin, voorzitter van Elias

Een Libanees lid van de vereniging Elias is nu in Beiroet waar ze al hulp verleent namens Elias. Ze heeft de hel van de explosie meegemaakt. U kunt op de achterzijde haar getuigenis heet van de naald lezen.

Om ons te steunen bij het helpen is iedere bijdrage welkom. U kunt uw (belastingaftrekbare) gift overmaken op onderstaande bankrekening van de Johannes Stichting (ANBI) met vermelding van "SOS-Libanon".

De Johannes Stichting stuurt alle giften aan ons door, zodat de volle 100% ten goede komt aan de mensen in Libanon.

Association
ELIAS

www.association-elias.org

Maak nu uw gift over op rekening van de
Johannes Stichting: NL85 INGB 0005 2513 31
o.v.v. SOS-Libanon

**Aanbevolen
door de
Broeders van Sint Jan**

‘Mijn Libanon is vervloekt’

Vanmorgen, toen ik wakker werd, bestond mijn Beiroet, die trotse, veerkrachtige, zinderende, wat brutale stad niet meer. Sinds vanmorgen hoor ik door mijn raam alleen nog maar het geluid van glas dat wordt opgeruimd. In stilte. Zonder een woord. In een straal van 6 km hetzelfde droefgeestige schouwspel. Beiroet kromt de rug, omver geblazen door een ontploffing van chemicaliën. Beiroet huilt niet eens meer. Nooit meer zal Beiroet hetzelfde zijn. Beiroet zal zich hiervan niet kunnen herstellen.

Afgezien van de gebroken ruiten (er is geen enkele woning gespaard), de winkelpuien die zijn weggeblazen, de huizen die verwoest zijn, auto's die verbrand zijn, zijn er de levens die verloren zijn gegaan. Bij elk telefoontje hoor ik van een huis dat vernield is, een kennis die gewond is, iemand die overleden is of verdwenen. De Libanezen zijn aan het eind van hun mogelijkheden. De Libanezen zijn wanhopig. Hoe kunnen ze nog veerkrachtig, moedig, vol vertrouwen zijn en vechten terwijl de een na de andere klap hun treft?

Sedert jaren steunt u Libanon, dat zich nooit heeft kunnen herstellen van de burgeroorlog, door de corruptie, de slechte leiding. Sinds jaren al beschrijven wij voor u het leven van de Libanezen die vechten om hun kinderen te verzekeren van onderwijs, de nodige zorg en voedsel. Want dat alles is een luxe in Libanon. Misschien kostte het u soms moeite om te begrijpen dat die Libanezen, die goed gekleed waren en vrijgevig (soms wat te veel), uw hulp nodig zouden hebben. Want de Libanees is altijd trots geweest, heeft altijd geweigerd zichzelf als behoeftig te zien en heeft altijd gevochten om zijn armoede achter zich te laten. En iedere Libanees die hulp ontvangt helpt een ander die nog armer is dan hijzelf. Daardoor heeft Libanon tot nu toe kunnen overleven.

Maar sinds september 2019, al een jaar, hebben Egyptische plagen Libanon geteisterd boven op die verholde armoede. Eerst waren er de enorme bosbranden aan de rand van de steden, waarvan niet bekend is hoe ze ontstaan zijn. Een ecologische ramp maar ook een economische, want auto's, huizen, winkels en goederen zijn in rook opgegaan zonder enige compensatie van staatswege of enige vergoeding van de verzekeringsmaatschappijen, want in Libanon hebben we op geen stukken na de complete verzekeringsvoorzieningen waardoor wij in Zwitserland (en West-Europa) gedekt zijn.

Vervolgens werd de burgerlijke opstand in gang gezet, in oktober 2019. Wij geloofden erin. We zijn de straat op gegaan, met honderdduizenden. Vreedzaam. Al zingend hebben we onze opstandigheid, onze afkeer uitgeschreeuwd en onze wil om onze trots te herwinnen. Maar de opstand is uiteengeslagen, dezelfde klikken van politici zijn aan de macht gebleven, met hetzelfde gekonkel. En om de opstand nog meer de baas te worden, koos de klik die aan de macht was dat moment om het schandaal van het failliet van de staatsbankinstellingen openbaar te maken en te proberen de verantwoordelijkheid ervoor aan de opstand toe te schrijven.

Sinds oktober 2019 is de economische situatie onvoorstelbaar: spaarders hebben geen toegang meer tot hun bankrekeningen die in dollars zijn (de valuta waartoe men al die jaren zijn toevlucht nam). Het Libanese pond is tot een zesde van zijn waarde gedaald en het einde is nog niet in zicht. De inflatie loopt op tot 300 – 400%. Aan alles ontstaat een tekort, zelfs medische apparatuur. Het gemiddelde maandsalaris bij bedrijven is tot 200 US\$ gedaald, terwijl de gemiddelde huurprijs voor een woning 700 US\$ is. Om die economische ramp het hoofd te bieden zijn er netwerken van solidariteit onder Libanezen gevormd. Ruilhandel, maaltijden, inzameling van voedingsmiddelen, iedereen geeft aan wie armer is dan hijzelf.

Toen kwam de crisis van het coronavirus, met de lockdown. Dat was de doodsteek voor de economie, zonder uitkeringen, zonder hulp van de staat. Zonder toegang tot de bankrekeningen valt 50% van de bevolking onder de armoedegrens. Sinds maart blijven de Libanezen elkaar nog steeds helpen in deze tragedie. Overal voedselpakketten, oproepen op sociale netwerken om aan medicijnen te komen of de ziekenhuiskosten te betalen. Van schoolonderwijs is geen sprake meer, want de scholen en de ouders zijn failliet. Zelfs de middenklasse krijgt andere eetgewoonten: vlees, kaas, boter, koekjes, het is allemaal luxe. Hoe moet het dan zijn voor de armsten die al leeggebloed zijn? Wat kunnen die nog verkopen om aan voedsel te komen, als ze hun meubels en hun kleren verkocht hebben?

En sinds gisteren, door de apocalyptische ontploffing, is heel Beiroet getroffen. Geen gezin is gespaard gebleven. Hoe zou men de vervanging van de ruiten moeten betalen (nog de minste schade), de deuren die uit hun sponningen gerukt zijn, de vernielde meubels, terwijl men net, of net niet genoeg heeft om van te leven? Hoe gaan de ziekenhuiskosten betaald worden. Hoe vervang je een vernielde auto. Hoe gaan de eigenaars en beheerders van vernielde winkelinstanties het aanpakken? Afgezien van die persoonlijke verliezen tekent zich een enorme crisis af op gebied van voedselvoorziening en economie: de haven van Beiroet bestaat niet meer. Alles wat daar opgeslagen was is in rook opgegaan, daarbij ook de graansilo's. Het is onmogelijk nog handelswaar binnen te laten komen. Meteen is er een nieuw solidariteitsnetwerk op touw gezet: Op de sociale media vindt men aanbiedingen voor gratis logies, voedselgiften, meubels. Maar hoe kan een bevolking die reeds leeggebloed is nog de middelen vinden om elkaar te helpen?

Nadat ik de Libanese oorlog had meegemaakt, die me mijn jeugd heeft ontnomen, nadat ik me vanuit Zwitserland steeds druk heb gemaakt om mensen van goede wil in te schakelen voor Libanon, nadat ik aan alle gevechten in Libanon heb meegedaan, nu geef ik het op, ik, een Libanese die het geluk heb ook Zwitserse te zijn en in Genève te wonen. Mijn Libanon is vervloekt. Mijn Libanon is ter dood veroordeeld. De Libanezen gaan langzaam ten onder. Want de storm van de explosie van gisteren heeft de moed om door te gaan met vechten weggeblazen. De moed om uit de as te herrijzen. Meer dan ooit hebben de Libanezen nu hulp nodig, kracht, middelen voor de eerste levensbehoeften. Alléén zullen ze het niet redden.

Beiroet, 5 augustus 2020.

Jihane Sfeir